

פרק א

שער המתכת של החצר האחורית היה פתוח לרווחה, והעלמה בטי לא חננה אותו אפילו במבט, שעה שחלפה על פניו ופסעה על שביל האבנים המוליך אל הגן. היא אחזה בשמלתה והרימה מעט את שוליה, שומרת שלא ייגעו בשביל הבוצי.

הגן קיבל את פניה בירוק רענן ורטוב. האדמה התכסתה במרבד ירוק, וריח של גשם עוד עמד באוויר הקר. העלמה בטי מיהרה אל האורן הנישא והקיפה את גזעו בידיה. אה, כמה כמהה לצאת אל הגן! נפשה כבר נקעה מהשהות הממושכת בבית הסגור, אבל הסערה הייתה ארוכה וסוחפת, וסכנת בריאות נשקפה לשוהים ממושכות בגן תחת העצים הנוטפים. מזה שלושה ימים לא יצאה החוצה, אלא מן הבית אל בית הספר וחזרה, וזו, כמובן, אינה נחשבת יציאה ראויה לשמה.

היום סוף סוף פסק הגשם והעלמה בטי מוכרחה הייתה למהר אל הגן, לדרוש בשלום האורן הקשיש ולתת דרור לעצמה.

גזעו של האורן היה רטוב, ומעילה של העלמה בטי ספג כתמי רטיבות. היא כרכה את זרועה סביב הענף הנמוך והשעינה עליו את לחיה הסמוקה. מבטה היה מושפל אל האדמה הבוצית ונשימותיה רכות ומתענגות. "אהה, כמה יפה העולם בחורף!" קראה וליטפה את העלים המחטיים. באביב נוהגת היא לצאת אל הגן, לשבת למרגלותיו של עץ האורן הקשיש ולחרוז מחרוזות ולשזור כתרים מעלי המחט, מדיפי הניחות. באביב נדבק השרף לאצבעותיה הלבנות, ושערותיה הבהירות, שנשענות אל העץ, נמשכות אליו בגלל השרף הנוזל מקליפת הגזע המחוספסת. "אהה, כמה יפה העולם באביב!" קראה שוב העלמה בטי וצחוקה התגלגל בין עצי הגן. יכולה הייתה לומר בקיצור כי העולם יפה, שכן אוהבת היא את העולם בכל עונות השנה, אלא שאינו דומה יופיו של העולם בחורף ליופיו באביב או בקיץ.

היא נשאה את מבטה אל הענפים שהתנודדו ברוח, וסבבה את העץ סביב סביב, מתבוננת בצמרת על רקע השמים.

צרור עלי מחט נשר מן העץ. העלמה בטי התכופפה אליו והרימה אותו ברכות. מדוע זה תחכה לאביב כדי לשזור כתרים? נשענה בניוחות אל העץ, מניחה לרגליה לשקוע באדמה הבוצית, והחלה לפרק את העלים מן הצרור בזהירות. כה שקועה הייתה במלאכתה, ולא שמה ליבה לזמן החולף. הכתר כבר כמעט מוכן היה שעה שהחלון מעליה נפתח וקול מוכר מאוד קרא אליה בתדהמה: "מה את עושה שם? קר נורא!"

אוח, הדס הזאת. 'יש לה נטייה מרגיזה להפריע לי לחלום את חלומותיי המתוקים ביותר', נאנחת בתי ותולה את כתר העלים על הענף הנמוך. 'ויש לה נטייה מרגיזה עוד יותר, להיות צודקת בהרבה דברים שהיא אומרת...' בתי עושה את דרכה הביתה באיטיות. הנעליים כבדות מהבוץ שדבק בהן, והיא מרשה לעצמה עוד בדל של חלום: "סוכנת הבית לא תיהנה ממראה הנעליים שלי"...

הדס מחכה לה בפתח ועיניה יורות גצים. "הגזמת, בתי, הגזמה פראית לכל הדעות. תראי איך את נראית, שלא לדבר על הנעליים שלך, והחצאית שספגה כתמי בוץ נהדרים... את עלולה לחטוף דלקת ריאות! גם אם לא יורד גשם, זה לא אומר שאפשר להיות בחוץ במשך שעות, ועוד בלי סיבה מוצדקת!"

לייזי ואפרים מתבוננים בבתי בתשומת לב שעה שהיא חולצת את הנעליים, מרימה אותן ונושאת בזהירות אל חדר האמבטיה. היא אינה מעיפה אפילו מבט קל אל החצאית המוכתמת, ודלקת הריאות אינה נראית לה איום מוחשי דיו. "הסיבה הייתה מוצדקת לגמרי", היא אומרת בשלווה להדס שמלווה אותה כמו צל. את סופה של דרשת ההטפה אומרת הדס כבר בפרוזודור, רגע לפני שנכנסות בתי והנעליים לחדר הרחצה.

"סיבה מוצדקת! באמת!" מתיזה הדס. "הלכת לפגישה חשובה עם העצים? חלמת שיש אוצר בבוץ שמתחת לעץ המחט? את החלומות שלך יכולת לחלום בבית, כמו שעשית במשך כל השבוע האחרון."

‘הייתה לי פגישה חשובה עם עץ האורן, באמת, ואת החלומות שלי כבר לא יכולתי לחלום בשום אופן בין הקירות. שבוע שלם של גשם היה כבר מדי הרבה בשבילי’, מהרהרת בתי בתשובה שהייתה רוצה לענות, ואינה אומרת בקול שום דבר. במקום זה היא מסתובבת מהכיר לכוון הדלת, קדה קידה קטנה מול הדס ומחייכת: “תודה לך, אחותי היקרה, על דאגתך הרבה. את לא צריכה לדאוג לי כל כך, יש לי אבא ואימא שדואגים לי, ובסך הכל אני כבר גדולה”.

“גדולה”, בוחרת הדס להתמקד במילה האחרונה. “גדולה ומתנהגת כמו קטנה חסרת אחריות”, היא אומרת, ובכל זאת – מסתובבת והולכת משם, מותירה את בתי לבד עם הנעליים ועם הבוץ.

אי אפשר להבחין היכן מסתיימת מיטת הנוער ואיפה מתחילה הרצפה. גם המכתבה בצד מצטרפת לגוש הענק של גיבובי החפצים. מעבר לדלת החדר הסגורה נשמעות קריאותיו הקצובות של חיים, המשחק עם חבר בחדר השני, אבל כל זה אינו מפריע לבתי לשבת בראש גבעת הבלגן ולשקוע במחשבות. ידה האחת מחזיקה מחברת טבע משנה שעברה וידה השנייה אווזת בעט התקוע בפיה. היא מתבוננת סביב ורושמת:

חדרה של העלמה בטי היה מרוהט בטוב טעם. מיטת עץ מסוגננת, הנפתחת לשלוש, ארון בעל שש דלתות התואם לצבעי המיטה, ומכתבה בעלת גוונים זהים הניצבת לצד המיטה. וילונות סגולים בהירים מעטרים

את החלון הפונה אל גן החלומות של העלמה בטי, ועץ האורן הקשיש משלח את ענפיו הרטובים מן הגשם, ומנופף לה, לעלמה בטי, בידדות.

בתי קוראת את התיאור ובוחנת שוב את החדר בשביעות רצון. היום החליטה למלא את המשימה של שיעורי הבית בהבעה, רק מהסיבה שהם נראו לה מעניינים מספיק כדי להשקיע בהם כמה דקות משעות אחר הצהריים שלה. דווקא חדר יפה יש להן, לה ולהדס, חבל רק שלא ממש רואים את היופי שלו, מרוב דברים שזרוקים בכל מקום. מסכנה אימא. יש לה כזה טעם טוב, אבל לא יכולים לראות את זה, מרוב בלגן.

השטיח. לא כתבתי עליו כלום כי לא ראיתי אותו.

למרגלות המיטה פרוש שטיח מדוגם בגוונים של חום וסגול, המשווה לחדר מראה מושלם...

זה נשמע נהדר. המורה רוט להבעה טוענת שיש לה שפה עשירה וכושר ביטוי מעולה. בתי מתחילה להאמין שיש משהו בדברים שאמרה המורה, אלא שעד עכשיו היא חשבה שהמורה רק מנסה לעודד אותה להכין שיעורי בית ולהשתתף בשיעורים במקום לחלום. היא מוכרחה להמשיך עוד קצת בתיאור, כדי להיות בטוחה שהמחמאה הגיעה לה באמת.

דלת החדר נפתחת לפתע וראשה של הדס משתרבב פנימה. "בתי, חברה שלך בדלת".

נקישה קלה נשמעה על דלת החדר. "יבוא", קראה העלמה בטי וראשה של המשרתת הציץ פנימה. "העלמה בטי, עלמה אורחת מחכה לה בחדר המבוא",

אמרה וקדה בעדינות.

זה לא יפה. הדס היא בכל זאת אחותי ולא משרתת פשוטה, מנענעת בתי בראשה ומותחת קו על המילה 'משרתת'. במקומה היא כותבת: 'וראשה של העלמה הדס הציץ פנימה'.

"בתי! חברה שלך בדלת!" הדס פוסעת אל תוך החדר, סינרה הגדול של אימא חגור למותניה וידיה מקומחות. "להגיד לה שאת בעיצומו של מסע בכדור פורח? שאת עוסקת בחקר העננים? שכשתנחתי תלכי אליה?" גרגרים דקים של קמח מתפזרים באוויר כמו ענן.

"לאן? אל מי אלך?" סוף סוף מרימה בתי עיני תכלת ומבטה עדיין מרחף.

"אל אסתי, החברה שמחכה לך כבר עשר דקות בדלת ומתייבשת, אם היא עדיין שם, בעצם". הדס חוזרת למטבח. בתי יורדת בזהירות מגבעת הבלגן ופוסעת לעבר הדלת. משפטי תיאור מתנסחים במוחה.

העלמה בטי יישרה את קפלי שמלתה החגיגית ופנתה לחדר המבוא. אריג הטפט הכחול השמיע רשרוש עדין שהשתלב נהדר עם הקולות שעלו מרצפת האבן, בעת המפגש עם נעליה. את המשפט הזה קראה פעם בספר.

"שלום בתי, העירו אותך בגללי?"

בבת אחת מצטלל מבטה של בתי וזיק שובב ניצת בעיניה. "לא ממש", היא אומרת, ולרגע מתחשק לה לרוץ למראה, לראות את העלמה בטי לבושה בחצאית קפלים כחולה ובחולצת תלבושת מקומטת.